Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

14. juli 2021 *

»Aktindsigt – forordning (EF) nr. 1049/2001 – harmoniserede standarder – dokumenter vedrørende fire harmoniserede standarder vedtaget af CEN – afslag på aktindsigt – undtagelse vedrørende beskyttelse af en tredjemands forretningsmæssige interesser – beskyttelse, der følger af ophavsretten«

I sag T-185/19,

Public.Resource.Org, Inc., Sebastopol, Californien (De Forenede Stater),

Right to Know CLG, Dublin (Irland),

ved solicitor F. Logue og advokaterne A. Grünwald, J. Hackl og C. Nüßing,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Gattinara, F. Thiran og S. Delaude, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) og de andre intervenienter, hvis navne er opført i bilaget til denne dom [1], ved advokaterne U. Karpenstein, K. Dingemann og M. Kottmann,

intervenienter,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2019) 639 final af 22. januar 2019 om afslag på en begæring om aktindsigt i fire harmoniserede standarder vedtaget af CEN,

har

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling),

* Processprog: engelsk.

[1] Listen over de øvrige intervenienter er kun vedlagt den version, der meddeles parterne.

sammensat af afdelingsformanden, S. Papasavvas, og dommerne D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (refererende dommer) og R. Norkus,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. november 2020,

afsagt følgende

Dom

I. Sagens faktiske omstændigheder

1 Den 25. september 2018 indgav sagsøgerne, Public.Resource.Org, Inc. og Right to Know CLG, der er organisationer, som drives uden vinding for øje, og som primært arbejder for at gøre retten frit tilgængelig for alle borgere, en begæring til Europa-Kommissionens Generaldirektorat for det Indre Marked, Industri, Iværksætteri og SMV'er på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2006, L 264, s. 13) om aktindsigt i dokumenter, som Kommissionen var i besiddelse af (herefter »begæringen om aktindsigt«).

2 Begæringen om aktindsigt vedrørte fire harmoniserede standarder vedtaget af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT 2012, L 316, s. 12), nemlig standard EN 71-5:2015 med benævnelsen »Legetøj – Sikkerhedskrav – Del 5: Andet kemisk legetøj (sæt) end sæt til kemiske forsøg«, standard EN 71-4:2013 med benævnelsen »Legetøj – Sikkerhedskrav – Del 4: Kemisæt til kemiforsøg og lignende«, standard EN 71-12:2013 med benævnelsen »Legetøj – Sikkerhedskrav – Del 12: N-nitrosaminer og N-nitroserbare stoffer« og standard EN 12472:2005+A1:2009 med benævnelsen »Metode til simulering af slid og korrosion til bestemmelse af nikkelafgivelse fra overfladebelagte emner« (herefter »de ønskede harmoniserede standarder«).

3 Ved skrivelse af 15. november 2018 meddelte Kommissionen afslag på begæringen om aktindsigt på grundlag af artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 (herefter »den første afgørelse om afslag på aktindsigt«).

4 Den 30. november 2018 genfremsatte sagsøgerne i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 begæringen over for Kommissionen. Ved afgørelse af 22. januar 2019 gav Kommissionen på ny afslag på aktindsigt i de ønskede harmoniserede standarder (herefter »den bekræftende afgørelse«).

II. Retsforhandlinger og parternes påstande

5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. marts 2019 har sagsøgerne anlagt denne sag.

6 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juli 2019 har CEN og 14 nationale standardiseringsorganer, nemlig Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) og Institut za standardizaciju Srbije (ISS), anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

7 Ved kendelse af 20. november 2019, Public.Resource.Org og Right to Know mod Kommissionen (T-185/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:828), har formanden for Rettens Femte Afdeling imødekommet anmodningen om intervention. Intervenienterne har indgivet interventionsindlæg, og hovedparterne har fremsat deres bemærkninger hertil inden for de fastsatte frister.

8 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling i sagen.

9 Ved kendelse af 17. juni 2020 har Retten (Femte Afdeling) på grundlag af artikel 91, litra c), artikel 92, stk. 1, og artikel 104 i Rettens procesreglement truffet bestemmelse om, at Kommissionen skulle fremlægge de ønskede harmoniserede standarder, og besluttet, at disse ikke skulle meddeles sagsøgerne. Kommissionen har efterkommet denne bevisoptagelse inden for den fastsatte frist.

10 Efter forslag fra Femte Afdeling har Retten i henhold til procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til behandling i Femte Udvidede Afdeling.

11 Efter forslag fra den refererende dommer har Retten (Femte Udvidede Afdeling) som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 89 stillet parterne skriftlige spørgsmål og opfordret dem til at besvare disse skriftligt og i retsmødet. Parterne har afgivet skriftlige svar på nogle af spørgsmålene inden for den fastsatte frist samt afgivet mundtlige indlæg og besvaret andre spørgsmål fra Retten i retsmødet den 10. november 2020. Under retsmødet meddelte sagsøgerne Retten, at de med søgsmålet alene har nedlagt påstand om annullation af den bekræftende afgørelse, hvilket er blevet indført i protokollatet for retsmødet.

12 Sagsøgerne har efter præciseringen i præmis 11 ovenfor nedlagt følgende påstande:

– Den bekræftende afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

13 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

14 Intervenienterne har nedlagt følgende påstande:

– Kommissionen frifindes.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. Retlige bemærkninger

A. Om formaliteten

15 Intervenienterne har gjort gældende, at sagen bør afvises, da sagsøgerne ikke har søgsmålsinteresse. For så vidt som sagsøgerne for det første via biblioteker har gratis adgang til de ønskede harmoniserede standarder til ikke-kommercielle formål, for det andet kan få adgang til disse standarder og anvende dem til ethvert formål mod betaling af et »rimeligt« gebyr og for det tredje faktisk siden 2015 (dvs. længe før deres begæring om aktindsigt i 2019) har haft en kopi af mindst tre af de fire ønskede harmoniserede standarder, har de efter intervenienternes opfattelse ingen interesse i at anlægge den foreliggende sag.

16 Det følger af Domstolens praksis, at ethvert annullationssøgsmål indledt af en fysisk eller juridisk person skal hvile på søgsmålsinteresse hos denne (jf. i denne retning kendelse af 24.9.1987, Vlachou mod Revisionsretten, 134/87, EU:C:1987:388, præmis 8), og at manglende overholdelse af denne væsentlige betingelse, som det tilkommer en sådan fysisk og juridisk person at godtgøre, udgør en tilsidesættelse af en ufravigelig procesforudsætning, der til enhver tid kan rejses ex officio af Den Europæiske Unions retsinstanser (jf. i denne retning kendelse af 7.10.1987, G. d. M. mod Rådet og ØSU, 108/86, EU:C:1987:426, præmis 10, og af 21.7.2020, Abaco Energy m.fl. mod Kommissionen, C-436/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:606, præmis 80).

17 I denne henseende bemærkes, at i henhold til fast retspraksis kan et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun admitteres, såfremt sagsøgeren har en interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af den anfægtede retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel. Det skal godtgøres, at den pågældende har en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse, og interessen skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt. Søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse (jf. dom af 19.12.2019, XG mod Kommissionen, T-504/18, EU:T:2019:883, præmis 30 og 31 og den deri nævnte retspraksis).

18 Hvad konkret angår tvister om aktindsigt på grundlag af forordning nr. 1049/2001 har en person, som har fået afslag på aktindsigt i et dokument eller en del af et dokument, allerede af denne grund alene en interesse i, at afgørelsen om afslag på aktindsigt annulleres (jf. dom af 5.12.2018, Falcon Technologies International mod Kommissionen, T-875/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:877, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

19 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at Kommissionen ikke gav sagsøgerne aktindsigt i de ønskede harmoniserede standarder.

20 Under disse omstændigheder og henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 18 ovenfor, har sagsøgerne en interesse i at få de ønskede harmoniserede standarder udleveret i henhold til forordning nr. 1049/2001 og følgelig i at søge at få den bekræftende afgørelse annulleret. I det foreliggende tilfælde kan sagsøgerne nemlig til trods for, at de har mulighed for at konsultere kopier af de ønskede harmoniserede standarder på stedet på offentlige biblioteker, påberåbe sig en søgsmålsinteresse, for så vidt som de ved denne konsultation ikke fuldt ud opnår de mål, som de forfulgte med deres begæring om aktindsigt (jf. i denne retning dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 47), og de bevarer således en reel interesse i at få aktindsigt i de nævnte harmoniserede standarder på grundlag af forordning nr. 1049/2001.

21 Dette er så meget desto mere tilfældet, som de ønskede harmoniserede standarder, således som sagsøgerne har anført, uden at Kommissionen eller intervenienterne har modsagt dem på dette punkt, kun er tilgængelige på et meget begrænset antal biblioteker og nogle gange kun på ét bibliotek i en medlemsstat eller på biblioteker, der ikke er offentligt tilgængelige, og det i praksis er uforholdsmæssigt vanskelig at få adgang til dem.

22 Hvad angår adgang mod betaling til de ønskede harmoniserede standarder på salgssteder, der drives af nationale standardiseringsorganer, må det fastslås, at denne adgang på ingen måde opfylder sagsøgernes formål med at opnå fri og gratis adgang til disse standarder og ikke påviser manglende søgsmålsinteresse eller bortfald heraf (jf. i denne retning og analogt dom af 4.9.2018, ClientEarth mod Kommissionen, C-57/16 P, EU:C:2018:660, præmis 47).

23 Henset til det ovenstående skal intervenienternes argumenter om sagsøgernes manglende søgsmålsinteresse forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de skal afvises.

B. Om realiteten

24 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører retlige fejl og et urigtigt skøn ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 om beskyttelse af forretningsmæssige interesser, og det andet retlige fejl vedrørende spørgsmålet, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i samme forordnings artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, og tilsidesættelse af begrundelsespligten.

1. Det første anbringende om retlige fejl og et urigtigt skøn ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 om beskyttelse af forretningsmæssige interesser

25 Sagsøgerne har i det væsentlige kritiseret anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 i det foreliggende tilfælde med den begrundelse dels, at ophavsretlig beskyttelse ikke kan finde anvendelse på de ønskede harmoniserede standarder, dels at der ikke er godtgjort at foreligge skade på CEN's og dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser.

26 Sagsøgerne har opdelt det første anbringende i tre led. Det første og det andet led vedrører retlige fejl i forbindelse med anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001. Det tredje led vedrører et urigtigt skøn med hensyn til, om de forretningsmæssige interesser ville blive berørt af udbredelse.

a) Det første led om retlige fejl bestående i, at undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 blev anvendt med urette

27 Sagsøgerne har gjort gældende, at for så vidt som de ønskede harmoniserede standarder er en del af »EU-retten«, bør adgangen hertil være fri og gratis, således at ingen undtagelse fra retten til aktindsigt kan finde anvendelse på dem. Ifølge sagsøgerne kan der ikke tildeles private rettigheder til en »lovtekst«, som skal være frit tilgængelig for alle, og følgelig kan disse standarder ikke beskyttes af en ophavsret. Til støtte for deres argumentation har de henvist til dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Kommissionen har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumentation.

29 I denne henseende bemærkes, at forordning nr. 1049/2001, der er vedtaget på grundlag af artikel 255, stk. 2, EF (nu artikel 15, stk. 3, TEUF), således som det er anført i fjerde betragtning til forordningen og i dens artikel 1, tilsigter at give offentligheden den videst mulige aktindsigt i EU-institutionernes dokumenter. I overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, omfatter denne ret både dokumenter, som er udarbejdet af disse institutioner, og dokumenter, som er modtaget fra tredjemand, herunder fra enhver juridisk person, således som det udtrykkeligt fremgår af samme forordnings artikel 3, litra b).

30 Retten til aktindsigt i dokumenter, der er i EU-institutionernes besiddelse, er imidlertid underlagt visse begrænsninger af hensyn til offentlige eller private interesser. Nærmere bestemt fastsætter artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 i overensstemmelse med 11. betragtning hertil en ordning med undtagelser, der tillader institutionerne at give afslag på aktindsigt i et dokument i tilfælde, hvor dets udbredelse ville kunne skade en af de interesser, der er beskyttet ved denne artikel.

31 Blandt undtagelserne til retten til aktindsigt er den, som er fastsat i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, i henhold til hvilken »[EU-i]nstitutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af […] en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder, […] medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet«.

32 Med hensyn til dokumenter fra tredjemand er det i artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001 præciseret, at EU-institutionen skal rådføre sig med tredjemanden for at vurdere, om undtagelserne i henhold til den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1 eller 2, kan finde anvendelse, medmindre det er indlysende, at dokumentet skal eller ikke skal udleveres. Hvis den berørte institution finder, at det er indlysende, at et afslag på aktindsigt i et dokument fra en tredjemand skal gives på grundlag af de i artikel 4, stk. 1 eller 2, fastsatte undtagelser, skal den give afslag på aktindsigt, uden at det er nødvendigt at rådføre sig med den tredjemand, hvorfra dokumentet hidrører, og dette gælder, uanset om tredjemanden tidligere har modsat sig en begæring om aktindsigt i de samme dokumenter fremsat på grundlag af denne forordning.

33 Endelig skal det hvad angår EU-institutionernes skønsmargen ved behandlingen af begæringer om aktindsigt i dokumenter fra tredjemænd præciseres, at de bestemmelser i forordning nr. 1049/2001, der med forbehold af de undtagelser, som forordningen indeholder, fastsætter ret til aktindsigt i alle dokumenter, som en institution er i besiddelse af, skal gennemføres effektivt af den institution, hvortil begæringen om aktindsigt er indgivet.

34 Det endelige ansvar for den korrekte anvendelse af forordning nr. 1049/2001 påhviler således i overensstemmelse med forordningens artikel 8 den pågældende EU-institution, som det ligeledes tilkommer at forsvare gyldigheden af afgørelsen om afslag på aktindsigt i dokumenter fra en tredjemand for Unionens retsinstanser eller Den Europæiske Ombudsmand. Med hensyn til dokumenter fra tredjemand ville institutionen, hvis den automatisk skulle følge den begrundelse, der er fremført af tredjemanden, være nødt til over for den person, der har begæret aktindsigt, og i givet fald over for prøvelsesinstanserne, at forsvare holdninger, som den ikke selv finder kan forsvares (jf. i denne retning og analogt dom af 14.2.2012, Tyskland mod Kommissionen, T-59/09, EU:T:2012:75, præmis 47).

35 I det foreliggende tilfælde fremgår det af parternes argumenter, at de for det første ikke er enige om omfanget og intensiteten af den prøvelse, som den pågældende EU-institution, i det foreliggende tilfælde Kommissionen, skal foretage i forbindelse med den procedure, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de ønskede dokumenter fra tredjemand er omfattet af en angivelig ophavsretlig beskyttelse, og hvad konsekvenserne heraf er, med henblik på at anvende undtagelsen i forordningens artikel 4, stk. 2, første led.

36 Kommissionen har, støttet af intervenienterne, anført, at den ikke i forbindelse med behandlingen af en begæring om aktindsigt indgivet i henhold til forordning nr. 1049/2001 kan rejse tvivl om den ophavsretlige beskyttelse af de ønskede dokumenter, som er indrømmet tredjemand i henhold til den »gældende nationale lovgivning«.

37 Sagsøgerne har for deres vedkommende foreholdt Kommissionen, at den ikke undersøgte, om betingelserne for, at CEN kan have ophavsretten til de ønskede harmoniserede standarder, er opfyldt. Herved anerkender de implicit, men nødvendigvis, at Kommissionen har en beføjelse til at foretage en fuldstændig kontrol af, om de ønskede dokumenter fra tredjemand er omfattet af en angivelig ophavsretlig beskyttelse, og hvad konsekvenserne heraf er.

38 For det andet er parterne uenige om, hvorvidt de ønskede harmoniserede standarder kan være genstand for ophavsretlig beskyttelse, for så vidt som de er en del af EU-retten, og følgelig kan være omfattet af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001.

39 Sagsøgernes argumenter skal derfor undersøges, for så vidt som de for det første vedrører en retlig fejl ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 bestående i, at Kommissionen lagde til grund, at de forretningsmæssige interesser ville blive berørt som følge af ophavsretlig beskyttelse af de ønskede harmoniserede standarder (jf. præmis 35 ovenfor), og for det andet en retlig fejl med hensyn til, om disse harmoniserede standarder kan være genstand for ophavsretlig beskyttelse, for så vidt som de er en del af EU-retten (jf. præmis 38 ovenfor).

40 For det første skal det fremhæves, at ophavsretten er en intellektuel ejendomsret, som sikrer ophavsmanden til et originalt værk en retlig beskyttelse, og som til trods for en stadigt mere omfattende harmonisering fortsat i vidt omfang reguleres af national ret. Betingelserne for, at der

kan foreligge ophavsret, samt omfanget af beskyttelsen og nærmere bestemt undtagelserne til denne beskyttelse defineres nemlig fortsat af medlemsstaternes lovgivninger, idet disse forhold ikke er omfattet af hverken harmoniseringsbestemmelser på EU-plan eller internationale bestemmelser, som er bindende for Unionen eller dens medlemsstater (jf. i denne retning generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse Donner, C-5/11, EU:C:2012:195, punkt 24 og 27).

41 I overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker, undertegnet i Bern den 9. september 1886 (Parisakten af 24.7.1971), som affattet efter ændringen af 28. september 1979 (herefter »Bernerkonventionen«), er nydelsen og udøvelsen af ophavsretten desuden ikke undergivet nogen formalitet (princippet om »automatisk beskyttelse«).

42 Omfanget af den ophavsretlige beskyttelse af ét og samme værk kan desuden være forskelligt, alt efter hvor beskyttelsen påberåbes. Ifølge Bernerkonventionens artikel 5, stk. 3, bestemmes beskyttelsen i hjemlandet således af dette lands egne love. Dog skal ophavsmanden i tilfælde af, at han ikke er statsborger i hjemlandet for det værk, med hensyn til hvilket han er beskyttet i henhold til denne konvention, i det nævnte land nyde de samme rettigheder som indenlandske ophavsmænd. I overensstemmelse med samme artikels stk. 2 retter beskyttelsens omfang såvel som de retsmidler, der er hjemlet ophavsmanden i det øjemed at værne om hans rettigheder, sig derimod udelukkende efter lovgivningen i det land, hvor beskyttelsen kræves (princippet om »uafhængig beskyttelse«).

43 Under disse omstændigheder må det fastslås, at det tilkommer den myndighed, hvortil en begæring om aktindsigt i dokumenter fra tredjemand er indgivet, når der gøres krav på ophavsretlig beskyttelse af de nævnte dokumenter, navnlig at identificere objektive og samstemmende indicier, der kan bekræfte, at den ophavsret, som den berørte tredjemand påberåber sig, foreligger. En sådan kontrol opfylder nemlig de krav, der er uadskilleligt forbundet med kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne på det ophavsretlige område.

44 Det er i lyset af disse betragtninger, at det skal undersøges, om Kommissionen har iagttaget omfanget af den kontrol, som det påhviler den at foretage ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 (jf. præmis 35 ovenfor).

45 I denne henseende skal det for det første fremhæves, at Kommissionen i den første afgørelse om afslag på aktindsigt med henblik på at begrunde anvendeligheden af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 henviste til den ophavsret til de ønskede harmoniserede standarder, der tilhører CEN som en europæisk privatretlig organisation, der har ophavsret til alle sine publikationer, herunder europæiske standarder. Kommissionen lagde således til grund, at udbredelse af de nævnte harmoniserede standarder »[ville have kunnet] skade beskyttelsen af en juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder, […] idet CEN [var] indehaver af ophavsretten til alle produkter fra organisationens respektive tekniske udvalg«, og at »ophavsretten og udnyttelsesrettighederne (distribution og salg) til alle CEN's publikationer (herunder forslag til europæiske standarder) [følgelig] eksklusivt tilhør[te] CEN og organisationens nationale medlemmer, hvorfra det [var] muligt at få udleveret (forslag til) standarder«.

46 I den bekræftende afgørelse forkastede Kommissionen sagsøgernes argument om, at de ønskede harmoniserede standarder ikke var ophavsretligt beskyttede, idet den anførte, at »i modsætning til, hvad [sagsøgerne] har gjort gældende, [var disse harmoniserede standarder] ophavsretligt beskyttede [til trods for, at de] ganske rigtigt indehold[t] oplysninger, som [kunne] anses for at

være faktuelle, eller som vedrør[te] procedurer«. Som svar på sagsøgernes kritik af, at Kommissionen ikke rådførte sig med udstederen af disse harmoniserede standarder, henviste Kommissionen desuden til CEN's og Cenelecs fælles holdningsdokument af 17. maj 2017 om konsekvenserne af dom af 27. oktober 2016, James Elliot Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), hvori de »henset til denne dom og som indehavere af ophavsrettighederne til de europæiske standarder udtrykkeligt [fandt], at der ikke [var] grundlag for at anfægte deres ophavsrettigheder eller deres politik for udbredelse af harmoniserede standarder«. Kommissionen var »derfor af den opfattelse, at den ikke behøvede at rådføre sig med udstederen af dokumenterne som omhandlet i artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, eftersom denne udsteder – indehaveren af de pågældende ophavsrettigheder – allerede offentligt havde tilkendegivet sin holdning i ovennævnte dokument«.

47 Det følger heraf, at Kommissionen støttede sin konklusion om ophavsretlig beskyttelse af de ønskede harmoniserede standarder på objektive og samstemmende indicier, der kunne underbygge, at den ophavsret til disse standarder, som CEN påberåbte sig, forelå.

48 For det andet fremhævede Kommissionen i den bekræftende afgørelse, at »selv om der ved udarbejdelsen af de [ønskede harmoniserede] standarder er taget hensyn til de særlige krav i de forskrifter, hvis gennemførelse de understøtter, har ophavsmændene til dem formuleret dem på en måde, som er tilstrækkeligt kreativ til, at de kan nyde ophavsretlig beskyttelse«, at »teksternes længde indebærer, at ophavsmændene har foretaget en række valg (herunder vedrørende dokumentets strukturering), hvilket medfører ophavsretlig beskyttelse«, og at »[det] følger heraf, at [disse harmoniserede standarder] i deres helhed [skal] betragtes som et originalt værk, der nyder beskyttelse i medfør af ophavsretsreglerne«. Ved at foretage en sådan analyse vurderede Kommissionen således, om disse harmoniserede standarder kan være genstand for ophavsretlig beskyttelse, med udgangspunkt i den tærskel for originalitet, som et produkt skal nå for at udgøre et »værk« som omhandlet i retspraksis. Selv om det originalitetskrav, der skal være opfyldt, for at et produkt kan være omfattet af denne beskyttelse, fortsat er reguleret i medlemsstaternes lovgivninger, fremgår det nemlig af Domstolens faste praksis vedrørende fortolkningen af det selvstændige begreb »værk«, at det, for at en genstand kan anses for at være original, er både nødvendigt og tilstrækkeligt, at den afspejler ophavsmandens personlighed ved at give udtryk for dennes frie og kreative valg (jf. dom af 11.6.2020, Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis). I lyset af denne retspraksis kunne Kommissionen uden at begå en fejl lægge til grund, at den krævede tærskel for originalitet var nået i det foreliggende tilfælde vedrørende de omhandlede harmoniserede standarder.

49 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen ikke kan foreholdes at have begået en retlig fejl i forbindelse med omfanget af den kontrol, som den havde pligt til at foretage ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, med henblik på at fastslå, at de forretningsmæssige interesser, som følger af en ophavsretlig beskyttelse af de ønskede harmoniserede standarder, ville blive berørt af udbredelse.

50 For det andet har sagsøgerne til støtte for deres argumentation om en retlig fejl vedrørende spørgsmålet, om de ønskede harmoniserede standarder kan være genstand for ophavsretlig beskyttelse, for så vidt som de udgør en del af EU-retten, henvist til, at der er tale om »lovtekster«, og til dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 I denne forbindelse bemærkes, at en harmoniseret standard i artikel 2, litra c), i forordning nr. 1025/2012 er defineret som en teknisk specifikation, der er vedtaget af en europæisk standardiseringsorganisation på grundlag af en anmodning fra Kommissionen med henblik på gennemførelse af EU-harmoniseringslovgivning, hvis overholdelse ikke er obligatorisk.

52 I dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), fastslog Domstolen bl.a., at en harmoniseret standard som den, der var omhandlet i hovedsagen, der var vedtaget på grundlag af [den afledte ret], og hvis referencer var blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, udgør en del af EU-retten (præmis 40).

53 Det må således i lighed med det af Kommissionen anførte fastslås, at det på ingen måde fremgår af dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), at Domstolen har kendt den ordning for offentliggørelse af harmoniserede standarder, som er fastsat i artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 1025/2012, og hvorefter alene en henvisning til den pågældende standard offentliggøres, ugyldig. Domstolen har tværtimod peget på EU-lovgivers valg med hensyn til alene at betinge retsvirkningerne af en harmoniseret standard af, at referencerne hertil forudgående er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven (dom af 27.10.2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, præmis 37, 40 og 43).

54 Under disse omstændigheder er det med urette, at sagsøgerne har gjort gældende, at for så vidt som Domstolen i dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), fastslog, at de ønskede harmoniserede standarder udgør en del af »EU-retten«, skal adgangen hertil være fri og gratis, således at ingen undtagelse til retten til aktindsigt kan finde anvendelse på dem.

55 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringendes første led forkastes.

b) Det andet led om retlige fejl i forbindelse med anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001

56 Sagsøgerne er af den opfattelse, at selv om de ønskede harmoniserede standarder teoretisk set kunne være ophavsretligt beskyttede, er de pågældende harmoniserede standarder det ikke, idet de ikke udgør en »personlig, intellektuel frembringelse« som omhandlet i Domstolens praksis, hvilket er nødvendigt for at være omfattet af en sådan beskyttelse.

57 For så vidt som betingelserne for nydelsen af ophavsretten og omfanget af den ophavsretlige beskyttelse, og nærmere bestemt undtagelserne til denne beskyttelse, i denne henseende, således som det er blevet anført i præmis 40 ovenfor, fortsat er reguleret af medlemsstaternes lovgivninger, idet medlemsstaterne frit kan fastsætte, hvilken beskyttelse der skal tildeles officielle lovgivningsmæssige, administrative eller retslige tekster, og disse betingelser, således som det fremgår af retspraksis, alene kan anfægtes ved medlemsstaternes retsinstanser (jf. i denne retning og analogt udtalelse 1/09 af 8.3.2011, EU:C:2011:123, præmis 80, og kendelse af 5.9.2007, Document Security Systems mod ECB, T-295/05, EU:T:2007:243, præmis 56), var Kommissionen i modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke beføjet til at undersøge de i den gældende nationale lovgivning fastsatte betingelser med henblik på at efterprøve, om de ønskede harmoniserede standarder var omfattet af ophavsretlig beskyttelse, idet en sådan undersøgelse går ud over omfanget af den kontrol, som Kommissionen er bemyndiget til at foretage inden for rammerne af en aktindsigtsprocedure.

58 I øvrigt er sagsøgernes argument om, at CEN ikke foretog frie og kreative valg ved udarbejdelsen af de ønskede harmoniserede standarder, på ingen måde underbygget.

59 Sagsøgerne har således gjort gældende dels, at de ønskede harmoniserede standarder »består af simple lister over tekniske karakteristika og/eller testprocedurer, og at den ansvarlige for udarbejdelsen af disse følgelig ikke har et reelt kreativt valg, der kan anses for at være udtryk for dennes personlighed eller egen intellektuelle frembringelse«, dels at »udformningen [af disse harmoniserede standarder] heller ikke gør det muligt at foretage frie eller kreative valg i forhold til f.eks. sideopsætning, struktur, sprog og alle andre nøglekarakteristika, [idet d]isse aspekter ved standardiseringen er reguleret ved særlige sæt af standarder, som i betydelig grad indskrænker det mulige spillerum for standardiseringsorganernes kreativitet«. Sagsøgerne har imidlertid alene baseret sig på rene formodninger uden at underbygge deres argumenter med nogen analyse eller tilbagevise Kommissionens argumenter i den bekræftende afgørelse (jf. præmis 48 ovenfor) vedrørende de harmoniserede standarders grad af originalitet, der fremgår af de omhandlede teksters længde, som indebærer valg foretaget af ophavsmændene, herunder med hensyn til struktureringen. Sagsøgerne har desuden ikke præciseret, i hvilken henseende de indskrænkninger af spillerummet for kreativitet, som pålægges ved lovgivningen på standardiseringsområdet, kan betyde, at de samme harmoniserede standarder ikke vil kunne nå den krævede tærskel for originalitet på EU-plan.

60 Det første anbringendes andet led skal derfor forkastes.

c) Det tredje led om et urigtigt skøn med hensyn til, om de forretningsmæssige interesser ville blive berørt af udbredelse

61 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, hvordan udbredelse af de ønskede harmoniserede standarder ville kunne skade CEN's og dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser. De har gjort gældende, at selv om disse harmoniserede standarder teoretisk set kunne være beskyttet af en ophavsret, og selv om de blev anset for at være en personlig, intellektuel frembringelse, ville den bekræftende afgørelse alligevel skulle annulleres, eftersom Kommissionen ikke har godtgjort, at den angivelige skade på de forretningsmæssige interesser, som CEN har som ophavsmand til de samme harmoniserede standarder, foreligger.

62 Kommissionen har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumenter.

63 I denne henseende skal det bemærkes, at det for at begrunde et afslag på aktindsigt i et dokument principielt ikke er tilstrækkeligt, at dette dokument henhører under en af de i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001 nævnte handlinger eller interesser, idet den pågældende institution også skal give en forklaring på, hvorledes aktindsigt i dokumentet konkret og faktisk kunne være til skade for den interesse, som er beskyttet ved en undtagelse i denne artikel, og at risikoen for en sådan skade er rimeligt forudsigelig og ikke rent hypotetisk. Det samme gør sig gældende i tilfælde, hvor en tredjemand er blevet rådført i forbindelse med høringsproceduren i artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1049/2001, idet formålet med denne artikel er at gøre det muligt for institutionen at vurdere, om en undtagelse fastsat i denne artikels stk. 1 eller 2 finder anvendelse (dom af 5.2.2018, Pari Pharma mod EMA, T-235/15, EU:T:2018:65, præmis 69).

64 I det foreliggende tilfælde fremgår det klart af den bekræftende afgørelse, at Kommissionen støttede sit afslag på at udlevere de ønskede harmoniserede standarder på to relaterede, men forskellige indgreb i CEN's og dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser, nemlig

for det første den ophavsretlige beskyttelse af disse harmoniserede standarder og for det andet risikoen for en betydelig nedgang i CEN's og dens nationale medlemmers indtægter fra gebyrer for adgang til standarderne, hvis denne kunne opnås gratis ved Kommissionen.

65 I denne henseende bemærkes, således som Kommissionen har gjort gældende, at salg af standarder er en væsentlig bestanddel i alle standardiseringsorganernes økonomiske model. Fri og gratis adgang for offentligheden til disse standarder ville bringe denne model i fare og tvinge disse organer til helt at gentænke den måde, hvorpå de er organiseret, hvilket følgelig ville indebære betydelige risici for udarbejdelsen af nye standarder og muligheden for at råde over en metode, der viser, at et produkt opfylder de krav, der er fastsat i EU-lovgivningen, ved anvendelse af en ensartet fremgangsmåde.

66 Det følger heraf, at for så vidt som Kommissionen, således som det er blevet anført i forbindelse med det første anbringendes første og andet led (jf. præmis 47 ovenfor), med rette lagde til grund, at de ønskede harmoniserede standarder var genstand for ophavsretlig beskyttelse, således at de alene var tilgængelige for de interesserede personer mod betaling af visse gebyrer (jf. præmis 19 ovenfor), var gratis udlevering af dem på grundlag af forordning nr. 1049/2001 egnet til konkret og faktisk at berøre CEN's og dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 63 ovenfor.

67 Som Kommissionen, støttet af intervenienterne, med rette har gjort gældende, vil fri adgang for offentligheden til standarderne i forbindelse med artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 under alle omstændigheder ubestrideligt skade beskyttelsen af CEN's intellektuelle ejendomsret, for så vidt som disse standarder er undergivet licensvilkår, som pålægges køberne. Fravær af enhver kontrol med udbredelsen af standarderne vil klart have indvirkning på CEN's forretningsmæssige interesser.

68 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgernes argument om, at CEN i forbindelse med udarbejdelsen af de ønskede harmoniserede standarder handler som offentlig myndighed, der varetager offentlige opgaver, hvortil der ikke er knyttet forretningsmæssige interesser.

69 I denne henseende udarbejdes eller eventuelt revideres de harmoniserede standarder i overensstemmelse med artikel 10 i forordning nr. 1025/2012 af en af de tre europæiske standardiseringsorganisationer på initiativ af Kommissionen og under dennes ledelse og kontrol. Med henblik herpå anerkendes ved denne forordning tre europæiske standardiseringsorganisationer, nemlig CEN, Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec) og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI). Disse organisationer er nonprofitsammenslutninger – CEN og Cenelec er belgiske privatretlige organisationer, og ETSI er en fransk organisation.

70 I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, fremgår det imidlertid på ingen måde af de bestemmelser, der regulerer det europæiske standardiseringssystem, at CEN i forbindelse med udarbejdelsen af harmoniserede standarder handler som offentlig myndighed, der varetager offentlige opgaver, hvortil der ikke er knyttet forretningsmæssige interesser.

71 Den omstændighed, at de europæiske standardiseringsorganisationer, herunder CEN, bidrager til udførelsen af opgaver af offentlig interesse ved at levere certificeringstjenester vedrørende overensstemmelse med den gældende lovgivning, ændrer på ingen måde deres status som private

organer, der udøver økonomisk virksomhed (jf. i denne retning og analogt dom af 5.12.2018, Falcon Technologies International mod Kommissionen, T-875/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:877, præmis 47).

72 I denne henseende må det i lighed med det af Kommissionen anførte fastslås, at hvis et offentligt ejet selskab kan have forretningsmæssige interesser, må det samme så meget desto mere gælde for et privat organ, selv om det bidrager til udførelsen af opgaver af offentlig interesse (jf. i denne retning og analogt dom af 5.12.2018, Falcon Technologies International mod Kommissionen, T-875/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:877, præmis 49).

73 Det følger af det ovenstående, at Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 har godtgjort, at udbredelse af de ønskede harmoniserede standarder konkret og faktisk kunne skade CEN's eller dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser, og at risikoen for skade på disse interesser var rimeligt forudsigelig og ikke rent hypotetisk som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 63 ovenfor.

74 Følgelig skal det første anbringendes tredje led og det første anbringende i sin helhed forkastes.

2. Det andet anbringende om retlige fejl vedrørende spørgsmålet, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, og om tilsidesættelse af begrundelsespligten

75 Sagsøgerne har foreholdt Kommissionen, at den begik retlige fejl ved at lægge til grund, at der ikke var en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de ønskede harmoniserede standarder som omhandlet i artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, og at den ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for ikke at ville anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse.

76 Dette anbringende er opdelt i tre led. Det første led vedrører en retlig fejl med hensyn til, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, der fordrer fri adgang til loven. Det andet led vedrører en retlig fejl med hensyn til, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse som følge af forpligtelsen til gennemsigtighed på miljøområdet. Det tredje led vedrører en utilstrækkelig begrundelse for Kommissionens afslag på at anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse.

77 Det andet anbringendets tredje led skal undersøges først.

a) Det tredje led om en utilstrækkelig begrundelse for Kommissionens afslag på at anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse

78 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at Kommissionen i den bekræftende afgørelse ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for at forkaste argumenterne i den genfremsatte begæring om, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, som begrundede aktindsigt i de ønskede harmoniserede standarder.

79 Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen forholdt sig tavs om de vigtigste argumenter, som de havde fremført i den genfremsatte begæring, vedrørende betydningen af, at de ønskede harmoniserede standarder er kvalificeret som »EU-ret« i dom af

27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). De har nærmere bestemt anført, at Kommissionen navnlig ikke har forklaret, hvorfor deres argument om den nødvendige adgang til retten i en retsstat ikke skal anses for at udgøre en mere tungtvejende offentlig interesse.

80 For det andet begrundede Kommissionen ifølge sagsøgerne ikke sin argumentation vedrørende afvejningen af de modstående interesser i det foreliggende tilfælde som omhandlet i den retspraksis, der følger af dom af 1. juli 2008, Sverige og Turco mod Rådet (C-39/05 P og C-52/05 P, EU:C:2008:374), og herved ledte den dem til at antage, at en sådan afvejning ikke var foretaget.

81 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter og anført, at den gav en tilstrækkelig begrundelse for ikke at anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse.

82 Det skal indledningsvis anføres, at begrundelsespligten er et almindeligt EU-retligt princip, som er nedfældet i artikel 296, stk. 2, TEUF og i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter alle retsakter, der vedtages af EU-institutionerne, skal begrundes (jf. dom af 6.2.2020, Compañía de Tranvías de la Coruña mod Kommissionen, T-485/18, EU:T:2020:35, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis). Det er ikke alene af formelle grunde, at EU-institutionerne er forpligtede til at begrunde deres retsakter, idet en begrundelse tillige skal gøre det muligt for Unionens retsinstanser at udøve deres legalitetskontrol og for den berørte at gøre sig bekendt med begrundelsen for den trufne foranstaltning med henblik på at kunne varetage sine interesser og efterprøve, om retsakten er lovlig. De berørte parter kan således først gøre ordentligt brug af deres søgsmålsret, når de har et nøjagtigt kendskab til den omhandlede retsakts indhold og begrundelse (jf. dom af 28.11.2019, Mélin mod Parlamentet, T-726/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:816, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

83 Det er i forbindelse med anvendelsen af bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001 blevet fastslået, at institutionens forpligtelse til at begrunde sin beslutning om afslag på aktindsigt i et dokument har til formål dels at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for beslutningen, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes, dels at gøre det muligt for Unionens retsinstanser at efterprøve beslutningens lovlighed. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (jf. dom af 6.2.2020, Compañía de Tranvías de la Coruña mod Kommissionen, T-485/18, EU:T:2020:35, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

84 Ifølge retspraksis indebærer begrundelsespligten imidlertid ikke, at den berørte institution er forpligtet til at tage stilling til alle de argumenter, der er blevet fremført under den procedure, der gik forud for vedtagelsen af den endelige anfægtede afgørelse (jf. dom af 25.9.2018, Psara m.fl. mod Parlamentet, T-639/15 – T-666/15 og T-94/16, EU:T:2018:602, præmis 134 og den deri nævnte retspraksis).

85 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at Kommissionen i den bekræftende afgørelses punkt 4 med overskriften »Fravær af en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumenterne« besvarede sagsøgernes argumenter i den genfremsatte begæring vedrørende de hævdede mere tungtvejende offentlige interesser som følge af dels Domstolens fortolkning i dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), dels de angivelige forpligtelser til gennemsigtighed på miljøområdet.

86 I denne henseende har Kommissionen for det første anført, at således som den forklarede i den bekræftende afgørelses punkt 2.1 om undersøgelsen af betingelsen vedrørende beskyttelse af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, skulle virkningerne af dommen af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), bedømmes under hensyn til den sammenhæng, hvori denne dom blev afsagt. Det er således Kommissionens opfattelse, at denne dom »ikke skab[te] en forpligtelse til proaktivt at offentliggøre de harmoniserede standarder i EU-Tidende og heller ikke automatisk fastsl[og] en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen heraf«.

87 For det andet har Kommissionen bestridt sagsøgernes argumenter om forpligtelserne til gennemsigtighed på miljøområdet, der angiveligt skulle udgøre en mere tungtvejende offentlig interesse i forhold til interessen vedrørende beskyttelse af en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, idet den i det væsentlige har anført, at de ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

88 For det tredje har Kommissionen tilføjet, at den i øvrigt ikke var i stand til at identificere nogen mere tungtvejende offentlig interesse i en sådan udbredelse.

89 Det følger heraf, at det faktisk i den bekræftende afgørelse – kort, men klart – er forklaret, at sagsøgerne ikke havde fremført noget argument, som godtgjorde, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de ønskede harmoniserede standarder. Kommissionen har i øvrigt tilføjet, at den ikke var i stand til at identificere nogen mere tungtvejende offentlig interesse i en sådan udbredelse.

90 For så vidt som sagsøgerne med nogle af deres argumenter reelt bestrider rigtigheden af den begrundelse, der er indeholdt i den bekræftende afgørelse, med hensyn til fraværet af en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de ønskede harmoniserede standarder, er sådanne argumenter i øvrigt irrelevante i forbindelse med dette led.

91 Endelig bemærkes, at selv om Kommissionen skal angive begrundelsen for i det foreliggende tilfælde at anvende en af de undtagelser til retten til aktindsigt, der er fastsat i forordning nr. 1049/2001, er den imidlertid ikke forpligtet til at give oplysninger, der går ud over, hvad der er nødvendigt for, at den, der begærer aktindsigt, kan forstå grundlaget for dens afgørelse, og for, at Retten kan efterprøve dennes lovlighed (jf. i denne retning dom af 26.3.2020, Bonnafous mod Kommissionen, T-646/18, EU:T:2020:120, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

92 Under disse omstændigheder skal det andet anbringendes tredje led forkastes.

b) Det første led om en retlig fejl med hensyn til, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, der fordrer fri adgang til loven

93 Sagsøgerne har gjort gældende, at såfremt det antages, at de ønskede harmoniserede standarder kan være omfattet af undtagelsen vedrørende forretningsmæssige interesser, forelå der en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af disse harmoniserede standarder som omhandlet i artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001 bestående i at sikre fri adgang til loven. Det forhold, at disse harmoniserede standarder er en del af EU-retten, »afføder [nærmere bestemt] et forfatningsmæssigt krav om, at der gives fri adgang til disse«.

94 For så vidt som de ønskede harmoniserede standarder er en del af EU-retten, således som Domstolen fastslog i dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), foreligger der ifølge sagsøgerne »automatisk en mere tungtvejende interesse« i udbredelsen af disse harmoniserede standarder. De har bl.a. påberåbt sig retssikkerhedsprincippet, som alene en behørig offentliggørelse af retten på adressatens officielle sprog kan sikre. De har ligeledes henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende rettens tilgængelighed. De har desuden fremhævet forbindelsen mellem tilgængeligheden af standarderne og det indre markeds funktion. Endelig er de af den opfattelse, at princippet om god forvaltning i artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder samt den frie bevægelighed for varer og den frie udveksling af tjenesteydelser, som er sikret ved artikel 34 TEUF og 56 TEUF, forudsætter fri adgang til standarderne.

95 Sagsøgerne har anført, at den bekræftende afgørelse under alle omstændigheder tilsidesætter artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001, for så vidt som Kommissionen undlod at undersøge, om der var en offentlig interesse i udbredelse, og mere generelt at foretage en afvejning af de interesser, som udbredelsen ville tjene, over for de modsatrettede interesser. Sagsøgerne har i denne forbindelse anfægtet argumentet om, at de alene fremførte generelle betragtninger, som ikke godtgjorde, at princippet om gennemsigtighed udgjorde et særligt akut behov i det foreliggende tilfælde. Henvisningen til de ønskede harmoniserede standarders særlige karakter var nemlig tilstrækkelig til at begrunde, at der i det foreliggende tilfælde var en særlig offentlig interesse i udbredelse som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

96 Kommissionen har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumentation.

97 Det bemærkes indledningsvis, at selv i det tilfælde, hvor Kommissionen som i den foreliggende sag støtter sig på en generel formodning for at give afslag på en begæring om aktindsigt i henhold til artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001, er muligheden for at bevise, at der er en mere tungtvejende offentlig interesse, som begrunder udbredelsen af de nævnte dokumenter i medfør af sidste sætningsled i den nævnte bestemmelse, ikke udelukket (jf. i denne retning dom af 25.9.2014, Spirlea mod Kommissionen, T-306/12, EU:T:2014:816, præmis 90 og den deri nævnte retspraksis).

98 Det påhviler til gengæld den part, der gør gældende, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse, konkret at angive de omstændigheder, der begrunder udbredelsen af de omhandlede dokumenter, og helt generelle betragtninger er ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at en mere tungtvejende offentlig interesse går forud for begrundelserne for at afslå udbredelse af de omhandlede dokumenter (jf. dom af 11.5.2017, Sverige mod Kommissionen, C-562/14 P, EU:C:2017:356, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

99 I den foreliggende sag forsøger sagsøgerne i realiteten fuldstændigt at unddrage kategorien af harmoniserede standarder den ordning for materielle undtagelser, som er indført ved forordning nr. 1049/2001, med den generiske begrundelse, at de er en del af »EU-retten«, som skal være frit og gratis tilgængelig for offentligheden.

100 For det første er sådanne generelle betragtninger imidlertid, henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 98 ovenfor, ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at offentlighedens mere tungtvejende interesse i fri og gratis adgang til EU-retten, herunder til de harmoniserede standarder, selv om denne måtte være reel, går forud for begrundelserne for at afslå udbredelse af disse standarder.

101 Først og fremmest har sagsøgerne, når bortses fra generelle udsagn om nødvendigheden af at gøre »EU-lovgivningen« tilgængelig, ikke underbygget de konkrete grunde, som i det foreliggende tilfælde skulle begrunde udbredelsen af de ønskede harmoniserede standarder. De har navnlig ikke forklaret, i hvilket omfang udbredelse af disse harmoniserede standarder skulle gå forud for beskyttelsen af CEN's eller dens nationale medlemmers forretningsmæssige interesser. I denne henseende skal det fremhæves, således som det følger af den retspraksis, der er nævnt i præmis 98 ovenfor, at selv om bevisbyrden ved anvendelsen af undtagelsen i artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 påhviler den EU-institution, der påberåber sig den nævnte undtagelse, påhviler det derimod for så vidt angår denne forordnings artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, dem, der gør gældende, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i denne bestemmelses sidste sætningsled, at bevise denne.

102 Dernæst gør udbredelse af de ønskede harmoniserede standarder i den foreliggende sag, selv hvis de generelle udsagn om eksistensen af en almen interesse i at sikre fri og gratis adgang til harmoniserede standarder skulle tiltrædes, det ikke muligt at opfylde en sådan interesse. Uanset karakteren af den ret, som udarbejdelsen af de harmoniserede standarder skaber for deres ophavsmænd, er adgangen til dem nemlig fortsat undergivet begrænsninger, som f.eks. betaling af gebyrer, som de nationale standardiseringsorganer har fastsat på grundlag af det europæiske standardiseringssystem, eller gratis konsultation på visse biblioteker. Kommissionens vurdering, hvorefter den offentlige interesse i at sikre det europæiske standardiseringssystems funktionalitet, hvis formål er at fremme den frie bevægelighed for varer samtidig med, at der sikres et ensartet minimumsniveau for sikkerhed i alle europæiske lande, vejer tungere end garantien for fri og gratis adgang til de harmoniserede standarder, skal således tiltrædes.

103 For det andet kan den tilgang, som er valgt af sagsøgerne, der kræver, at det ved retslig mellemkomst fastlås, at der består en ret til fri og gratis adgang til de harmoniserede standarder gennem den mekanisme, der er indført ved forordning nr. 1049/2001, uden dog at anfægte det europæiske standardiseringssystem, ikke anses for hensigtsmæssig. Forordning nr. 1025/2012 fastsætter nemlig for det første udtrykkeligt, således som det er blevet anført i præmis 53 ovenfor, en ordning med offentliggørelse, der er begrænset til kun at omfatte referencerne til de harmoniserede standarder, og muliggør for det andet, således som det er blevet anført i præmis 19 ovenfor, adgang mod betaling til disse standarder for personer, der ønsker at nyde godt af den formodning om overensstemmelse, der er knyttet til dem.

104 I denne henseende bemærkes, at Kommissionen i den bekræftende afgørelse fandt, at der ikke forelå en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af de ønskede harmoniserede standarder i henhold til artikel 4, stk. 2, sidste sætningsled, i forordning nr. 1049/2001. Ifølge Kommissionen skaber dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), som sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for deres argumentation om den mere tungtvejende offentlig interesse i at sikre rettens tilgængelighed, ikke en forpligtelse til proaktivt at offentliggøre de harmoniserede standarder i EU-Tidende og fastslår heller ikke automatisk en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen heraf.

105 Denne vurdering fra Kommissionens side er ikke behæftet med nogen fejl.

106 Sagsøgernes argumentation er nemlig baseret på de følger, som de selv udleder af Domstolens kvalificering af de harmoniserede standarder som »EU-ret« i dom af 27. oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). De har således i det væsentlige gjort gældende, at det forhold, at de harmoniserede standarder er en del af EU-retten, »afføder et forfatningsmæssigt krav om, at der gives fri adgang til disse«.

107 Foruden den omstændighed, at sagsøgerne ikke har angivet den nøjagtige kilde til et »forfatningsmæssigt princip«, der skulle fordre fri og gratis adgang til de harmoniserede standarder, har de imidlertid på ingen måde begrundet, hvorfor disse skulle være undergivet det krav om offentlighed og tilgængelighed, som er knyttet til en »lov«, for så vidt som disse standarder ikke obligatorisk skal anvendes, kun har retsvirkninger i forhold til de berørte personer og kan konsulteres gratis på visse biblioteker i medlemsstaterne.

108 Det andet anbringendes første led skal derfor forkastes.

c) Det andet led om en retlig fejl med hensyn til, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse som følge af forpligtelsen til gennemsigtighed på miljøområdet

109 Sagsøgerne har for det første gjort gældende, at de ønskede harmoniserede standarder indeholder miljøoplysninger, der afføder en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen heraf i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, litra b), i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, der blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005 (EUT 2005, L 124, s. 1, herefter »Århuskonventionen«), som gennemført ved artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1367/2006. For det andet vedrører de emissioner til miljøet, og udbredelse heraf udgør af denne grund en tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i samme forordnings artikel 6, stk. 1.

110 Kommissionen har, støttet af intervenienterne, bestridt sagsøgernes argumentation.

111 I denne henseende bemærkes, at ganske som forordning nr. 1049/2001 har forordning nr. 1367/2006, således som det er fastsat i artikel 1 heri, til formål at sikre, at miljøoplysninger, der er i EU-institutionernes eller EU-organernes besiddelse, i videst muligt omfang systematisk stilles til rådighed for og formidles til offentligheden.

112 Med henblik på at prøve sagsøgernes argumentation vedrørende spørgsmålet, om der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse som følge af forpligtelsen til gennemsigtighed på miljøområdet, skal det, såfremt det forudsættes, at de ønskede harmoniserede standarder indeholder miljøoplysninger, afklares, om dette ville have været tilstrækkeligt til at fastslå, at der var en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dem. Dernæst skal det i givet fald undersøges, om de ønskede harmoniserede standarder vedrører emissioner til miljøet, således at der i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1367/2006 må anses at foreligge en tungtvejende offentlig interesse i oplysningernes offentliggørelse.

1) Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse, når der er tale om miljøoplysninger

113 Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen i henhold til bestemmelserne i Århuskonventionens artikel 5, stk. 3, litra b), som gennemført ved artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1367/2006, havde pligt til aktivt at formidle de ønskede harmoniserede standarder.

114 I denne henseende skal det fastslås, at både Århuskonventionens artikel 5, stk. 3, litra b), og artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1367/2006 omhandler forpligtelsen til aktivt at formidle miljøoplysninger, uden at der fastslås en »mere tungtvejende offentlig interesse« i denne henseende.

115 I lighed med det af Kommissionen anførte skal det nemlig fremhæves, at artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006 er den eneste bestemmelse i denne forordning, der indeholder en klar og specifik henvisning til en »tungtvejende offentlig interesse«, og at denne udelukkende omhandler situationer, hvor de oplysninger, der anmodes om, vedrører emissioner til miljøet.

116 Artikel 6, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 1367/2006 henviser endvidere kun til en »offentlige interesse« i, at oplysningerne offentliggøres, og ikke til en »mere tungtvejende« offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, in fine, i forordning nr. 1049/2001. Det følger derfor ikke af artikel 6, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 1367/2006, at der altid er en mere tungtvejende offentlig interesse i, at miljøoplysninger offentliggøres (jf. i denne retning og analogt dom af 23.9.2015, ClientEarth og International Chemical Secretariat mod ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, præmis 189).

117 Det følger af ovenstående betragtninger, at selv hvis det antages bevist, at de ønskede harmoniserede standarder indeholder miljøoplysninger, følger det ikke af denne omstændighed alene, at der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dem.

118 Under alle omstændigheder er forpligtelsen til aktivt at formidle miljøoplysninger, således som det fremgår af Århuskonventionens artikel 5, stk. 3, litra b), som gennemført ved artikel 4, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1367/2006, begrænset til kun at omfatte EU-lovgivning om eller vedrørende miljøet samt politikker, planer og programmer på miljøområdet. Selv om de harmoniserede standarder er en del af EU-retten, er de imidlertid ikke EU-lovgivning, som er nøje afgrænset i traktaterne og henhører under de EU-institutioners enekompetence, som er tillagt beføjelser i denne henseende. Det følger heraf, at sagsøgernes argumentation om, at Kommissionen havde pligt til aktivt at formidle de ønskede harmoniserede standarder, er baseret på den fejlagtige antagelse, at disse harmoniserede standarder skulle henhøre under kategorien »EU-lovgivning om eller vedrørende miljøet«.

119 I øvrigt indeholder både Århuskonventionen og forordning nr. 1367/2006 et krav om, at offentligheden skal have adgang til miljøoplysninger, enten på anmodning eller gennem aktiv formidling ved de berørte myndigheder og institutioner. Eftersom myndighederne og institutionerne kan give afslag på en anmodning om aktindsigt, når den er omfattet af anvendelsesområdet for visse undtagelser, må det imidlertid fastslås, at de ikke har pligt til aktivt at formidle disse oplysninger. I modsat fald ville de omhandlede undtagelser nemlig helt miste deres effektive virkning, hvilket åbenlyst ville være i strid med ånden bag og ordlyden af Århuskonventionen og den nævnte forordning (jf. i denne retning og analogt dom af 13.9.2013, ClientEarth mod Kommissionen, T-111/11, EU:T:2013:482, præmis 128).

2) Spørgsmålet om, hvorvidt der var tale om oplysninger, der vedrører emissioner til miljøet, som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1367/2006

120 Det fremgår i det væsentlige af artikel 1, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1367/2006, sammenholdt med dennes artikel 2, stk. 1, litra d), at denne forordning har til formål at sikre retten til adgang til oplysninger om faktorer som f.eks. emissioner, der påvirker eller kan påvirke de miljøelementer, der er nævnt i samme forordnings artikel 2, stk. 1, litra d), nr. i), herunder luft, vand og jord.

121 I denne henseende opstilles der i artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006 en retlig formodning om, at offentliggørelse af »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«, med undtagelse af oplysninger, der omhandler undersøgelser, anses for at udgøre en offentlig

interesse, der er mere tungtvejende end interessen vedrørende beskyttelsen af en bestemt fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, således at de nævnte forretningsmæssige interesser ikke kan være til hinder for offentliggørelse af disse oplysninger. Ved at opstille en sådan formodning muliggør denne artikel blot den praktiske gennemførelse af princippet om offentlighedens videst mulige adgang til oplysninger, der er i EU-institutioners eller -organers besiddelse (jf. i denne retning dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 54).

122 Det fremgår imidlertid af ordlyden af artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006, at bestemmelsen omhandler oplysninger, der »vedrører emissioner til miljøet« – dvs. oplysninger, der omfatter eller vedrører sådanne emissioner, og ikke oplysninger, der har en direkte eller indirekte forbindelse med emissioner til miljøet. Denne fortolkning bekræftes af Århuskonventionens artikel 4, stk. 4, første afsnit, litra d), der henviser til »oplysninger om emissioner« (dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 78).

123 Hvad angår det formål, som artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006 forfølger om at sikre en principiel adgang til »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«, skal dette begreb forstås på den måde, at det bl.a. omfatter oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at få kendskab til, hvad der rent faktisk udledes til miljøet, eller det, der forudsigeligt vil blive udledt i forbindelse med normal eller realistisk brug af det pågældende produkt eller stof, svarende til den brug, hvortil markedsføringsgodkendelsen af produktet eller stoffet er udstedt, og som gælder i det område, hvor det nævnte produkt eller stof skal bruges. Således skal det nævnte begreb fortolkes således, at det bl.a. dækker angivelser vedrørende det nævnte produkts eller stofs art, sammensætning, mængde samt tidspunktet og stedet for de faktiske eller forudsigelige emissioner under sådanne forhold (dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 79).

124 Oplysninger, der gør det muligt for offentligheden at kontrollere, om den vurdering af faktiske og forudsigelige emissioner, på grundlag af hvilken den kompetente myndighed har godkendt det pågældende produkt eller stof, er korrekt, såvel som oplysninger vedrørende disse emissioners påvirkning af miljøet, skal ligeledes inkluderes i begrebet »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«. Det følger nemlig i det væsentlige af anden betragtning til forordning nr. 1367/2006, at den adgang til miljøoplysninger, der sikres ved denne forordning, bl.a. tilsigter at fremme en mere effektiv inddragelse af offentligheden i beslutningsprocessen for derved at fremme de kompetente organers ansvarlighed i beslutningsprocessen og bidrage til offentlighedens bevidsthed om og støtte til de afgørelser, der vedtages. Imidlertid skal offentligheden med henblik på at kunne sikre, at de beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder på miljøområdet, er velbegrundede, og for at kunne deltage effektivt i beslutningsprocessen på miljøområdet have adgang til oplysninger, der gør det muligt for denne at kontrollere, om emissionerne er blevet vurderet korrekt, og skal sættes i stand til i rimeligt omfang at forstå den måde, hvorpå miljøet risikerer at blive påvirket af de nævnte emissioner (dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 80).

125 Derimod kan begrebet »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«, selv om der ikke er grundlag for en indskrænkende fortolkning heraf, imidlertid ikke omfatte enhver oplysning, som på en eller anden måde har en – selv direkte – forbindelse med emissioner til miljøet. Såfremt det nævnte begreb blev fortolket således, at det omfattede sådanne oplysninger, ville det nemlig stort set udhule begrebet »miljøoplysninger« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d), i forordning nr. 1367/2006. En sådan fortolkning ville således fratage den i artikel 4, stk. 2, første led, i

forordning nr. 1049/2001 fastsatte mulighed, som institutionerne har for at nægte at offentliggøre miljøoplysninger – bl.a. med den begrundelse, at en sådan udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af en bestemt fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser og kunne bringe den ligevægt, som EU-lovgiver har haft til hensigt at tilvejebringe mellem gennemsigtighedsformålet og beskyttelsen af disse interesser, i fare – enhver effektiv virkning. Den ville ligeledes udgøre et uforholdsmæssigt indgreb i den beskyttelse af erhvervsmæssige hemmeligheder, der sikres i artikel 339 TEUF (jf. i denne retning dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 81).

126 Desuden omfatter begrebet »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«, som omhandlet i artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006, selv om det ikke kan begrænses til alene at omfatte oplysninger vedrørende emissioner, der rent faktisk er blevet udledt til miljøet, dog ikke oplysninger vedrørende hypotetiske emissioner (jf. i denne retning dom af 23.11.2016, Kommissionen mod Stichting Greenpeace Nederland og PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, præmis 72 og den deri nævnte retspraksis samt præmis 73).

127 I det foreliggende tilfælde beskriver de ønskede harmoniserede standarder ifølge Kommissionen blot prøver og metoder, som er udviklet med henblik på opfyldelse af sikkerhedskravene til visse produkter, før de kommer på markedet, hvilket sagsøgerne ikke har bestridt. De indeholder imidlertid ingen oplysninger, der påvirker eller kan påvirke de miljøelementer, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, litra d), nr. i), i forordning nr. 1367/2006, men omfatter oplysninger om de bedste metoder til at gøre legetøj mere sikkert og forebygge visse virkninger af nikkel ved langvarig kontakt med huden.

128 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, skaber den blotte omstændighed, at de ønskede harmoniserede standarder til dels vedrører stoffer og indeholder visse oplysninger om de maksimale mængder af kemiske blandinger og stoffer, bestemt ikke en tilstrækkelig forbindelse til faktiske eller forudsigelige emissioner som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 123 og 124 ovenfor.

129 Det følger af det ovenstående, at de ønskede harmoniserede standarder ikke er begrænset til »[oplysninger, der] vedrører emissioner til miljøet«, således at de kan være omfattet af formodningen i artikel 6, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 1367/2006.

130 Det andet anbringendes andet led skal derfor forkastes, og følgelig skal dette anbringende forkastes i sin helhed, og Kommissionen frifindes.

IV. Sagsomkostninger

131 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

132 Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

133 Endelig kan Retten i henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 3, træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i denne artikels stk. 1 og 2 nævnte hver skal bære deres egne omkostninger. I den foreliggende sag bærer CEN, UNE, ASRO, AFNOR, ASI, BSI, NBN, DS, DIN, NEN, SNV, SN, SFS, SIS og ISS deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Public.Resource.Org, Inc. og Right to Know CLG bærer deres egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.

3) Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) og Institut za standardizaciju Srbije (ISS) bærer hver deres egne omkostninger.

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 2021.

Underskrifter